

Memoriál vdp. Jána Laktiša – 17. ročník – 10 km Sklabiná, okres Veľký Krtíš

Bratislava, Košice, Hanoj (áno aj tam ☺), Olomouc, Mnichov, Lisabon. Všade tam som sa postavil na štart veľkého polmaratónskeho behu. Ale nikde som sa necítil tak jedinečne ako na štarte a v cieľi 17. ročníka sklabinského memoriálu vdp. Jána Laktiša (24.9.2016).

Tejto skrytej bežeckej perličky sme sa pritom zúčastnili náhodou, cestou z Bratislavy do Lučenca sme hľadali alternatívu k inému behu, na ktorý sme boli pôvodne registrovaní, ale jeho termín sa zmenil. Memoriál vdp. Jána Laktiša ma spomedzi iných behov zaujal svojou myšlienkou a príbehom výnimočného duchovného J. Laktiša. Bol nadšeným propagátorom športu a sám aktívnym bežcom, ktorý dokonca zvíťazil na veteránskych MS v maratone v Tokiu 1975.

Po prihlásení sa na sklabinské podujatie nám neprišiel žiaden potvrdzovací e-mail, tak ako to býva pred inými pretekmi. Keď som zavolať hlavnej organizátorky behu Danke Havrilovej, ozvala sa mi z pôrodnice, kde pred dvoma dňami porodila dcérku a uistila nás, že sme v Sklabinej očakávaní ☺.

A tak sme sa v slnečné sobotné dopoludnie, spolu s doteraz rekordným počtom bežcov (64), po prvýkrát v bežeckej kariére na výzvu miestneho pána farára pomodlili a s výstrelom jeho štartovacej pištole vyrazili na 10 km dlhú trasu vedúcu obcami Sklabiná, Nová Ves, Obeckov. Dobehol som si vo svojej kategórii po zemiakovú medailu, ale ako to už na amatérskych behoch býva, aj ten najpomalší beží stále rýchlejšie ako ten čo leží doma na gauči.

V cieľi vládla srdečná atmosféra, k tričku zo štartovacieho balíčka (štartovné 5 Eur) dostal každý finišér pamätnú medailu a pozvanie na pohostenie, ktoré sa inak ako malou svadobnou hostinou ani nedá nazvať. Usadení na laviacich vo dvore fary sme sa posilňovali výborným gulášom s pivom, ochutnávali koláčiky a pagáčiky miestnych gazdiniek. Po bohatej tombole neváhal hlavný rozhodca a moderátor Cyril Talán ponúknuť všetkým „cenu útechy“ – demižón domáceho sklabinského vína.

Zažili sme pohostinnosť akej sa vám na veľkých masových behoch nedostáva. Mali sme čas a priestor porozprávať sa so spolubežcami, nadviazať nové priateľstvá, spoznať organizátorov a históriu tohto veľmi srdečne organizovaného preteku.

Odchádzali sme medzi poslednými, odniesli si „výslužku“ v podobe koláčikov, krásnu spomienku a pozvanie na budúci ročník.

Ďakujeme všetkým nadšeným rukám ktoré vznik a priebeh 17. ročníka Memoriálu vdp. Jána Laktiša umožnili, veľmi sme si ho užili a podujatie radíme medzi najkrajšie zážitky, ktoré sme na Slovensku v bežeckej komunite zažili.

Jaroslav Jeleník